jua, et neid wihheldakse, ehk ka pesta külma weega — (kuiwa, pehme nartsoga pühkima, on haigele parrem kui pessemine!) Rummalad kül räkiwad: „Tallopoia laps peab keik kannatama; egga se te temmale wigga!" Ommeti surreb tallopoia laps, kui haigusse aial tedda holega ei hoita.

Olli Hanso wannem poeg Jaan kahhekssateistkümmend aastane ja leris käinud, kui ümberkaudo nälja aia järrel willo ja wihmase suwwel köhho-többi likus. Tamma küllasse surri wägga paljo rahwast, nori ja wannu, sest rummalad essite ei otsinud abbi, agga kui hädda sureks läinud, noudsid wanna ämmade ja tarkade käest abbi. Nüüd piddi lausuminne ja wiin aitama, ja wata ei aitnud ühtegi; köhho-többe aial on wiin wägga suurt kahjo ähwardamas. Hans sai meisa wannemattest seätud rahwale abbi saatma; se peäle öppetati tedda wälja ja anti rohto temma kätte. Kül Hans kelas wina wötmast, happo pima, silko ja üllepea keiksuggu kallo prukimast; kül Hans öppetas aina maggedat tango-wet ja moisast antud rohto prukima; ei rahwas wötnud paljo kuulda: agga kes kuulsid, need pöörsid pea jälle. Olli nüüd kül Jummala abbiga ja Hanso holekandmisse läbbi monni haige jälle joudnud terweks, agga nelja näddala pärrast hakkas se haigus ka Hanso külge, ja nenda rängaste, et temma kahhel näddalal ei woinud jallale aiada. Teisel näddalal jäiwad Jaan ja Tomas ja Trino, kolmandamal Ewa isse ja Anno haigeks. Hans olli kül jo terweks sanud, agga endine ram weel ei olnud käes. Kai käis karjas ja tellas lome, Hans aitis haigid, teggi isse leibo, toi moisast rohto ja ketis mis tarwis olli. Kue näddala pärrast wast lahkus haigus maiast. Kül olli paljo tödd koddo ja moisa teggo jänud teggematta, et nüüd rahha pärrast piddi abbilisi palkama;